

Сегуе, ит. *segue* = следва; дума, която се поставя въ края на една страница, за да покаже, че композицията продължава на следната страница.

Сегуйдила, ит. *seguidilla* — испански танцъ въ тривремененъ тактъ, приличенъ на болерото, чието изпълнение става съ редуване отъ удряне на кастанети и пѣние.

Сейфетинъ, Асафъ бей — турски цигуларъ, род. 1902 въ Цариградъ, свършилъ Музикалната академия въ Виена, преподавателъ по цигулка и капелмайсторъ.

Секвенция, лат. *sequentia*—1) се наричатъ пѣснопѣния въ латинската църква, въ употреба отъ IX в., подобни на химнитъ, при които — на една гласна отъ думитъ пѣвцитъ сж правили на память всевъзможни украшения (мелизми). Наричани сж били тѣзи пѣснопѣния С-и, защото сж били продължение на пѣтитъ вече мелодии на Алелуия, или на официята, само че — развити, украсени. С-тѣ иматъ своя произходъ въ византийското църковно пѣние. Видни съставители (на текстове и музика) на С-я сж били: Ноткеръ Балбулусъ отъ Сентъ-Галенъ, Абеларъ и Адамъ отъ Сентъ Викторъ. С-тѣ били изпълнявани отъ два хора, отговаряйки си — като отзвукъ — на всѣки стихъ (ехо), и свършвайки, като се събиратъ и двата въ едно. 2) Въ учението за композицията — когато единъ кжсъ мотивъ се качи или слиза — на опредѣлени интервали или степени, или намѣняващи се такива (мелодически възвѣщания или спадания), наричани у французитъ *marche harmonique*.

Секлесъ, Бернардъ — Sekles, Bernhard — компонистъ, род. 20 юни 1872 въ Франкфуртъ а/м., училъ въ тамошната консерватория при Узиелли, Кноръ и Шолцъ, отъ 1896 преподавателъ въ сжщата консерватория, отъ 1923 — неинъ директоръ. Въ частъ отъ пѣснитъ и инструменталнитъ си творби, С. изявява една забележима склонность къмъ музикална екзотика (серенадата за 11 инструмента и китайскитъ пѣсни съ оркестръ), съ нейнитъ ярки багри и оригиналность на звуковия материалъ. Творби: симфонична поема „Изъ градинитъ на Семирамида“, „Лѣтна поема“, „Пасакалия и fuga“.

„Дибукъ“ — прологъ; „Малка сюита“ и „Темпераменти“ — за оркестръ. „Фантастични миниатюри“ за малък оркестръ; серенада за 11 солови инструмента; 15 малки камерни пиеси за флейта, кларинетъ, виола.

Бернардъ Секлесъ

чело и ударни инструменти; по едно Дивертименто и Пасакалии за струненъ квартетъ; единъ струненъ квартетъ; соната за виолончелъ и пиано; сюита за пиано; операта „Шехерезада“; танцовата игра „Изродѣтъ и инфантата“; бурлескната игра „Сватбата на фавна“; комическата опера „Десетѣтъ цѣлѣвки“, клавирири нѣща, женски и мъжки хорове; нѣколко опуса пѣсни, издалъ „Материалъ за обучение по музикална диктовка“ (1930), симфония въ 4 части — последната — една противифуга съ 5 теми (1931).

Секондо, ит. *secondo* = втори — при свиренето на пиано на 4 ржце — свирецътъ, който изпълнява втората партия.

Секста — *sexta* — разстояние отъ шестъ диатонични степени, напр. с-а.

Секстакордъ — въ учението за генералбаса, се нарича първото обръщение на тризвучието (квинтакорда), — когато неговата (на три-